

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.826 van 6 juni 2000
in de zaak A. 85.880/VII-19.115.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat J.-P. BRILMAKER,
kantoor houdende te LUIK,
Avenue de l'Observatoire 90

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Georgische nationaliteit, op 16 juli 1999 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 februari 1999 tot weigering van verblijf;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. VAN der HAERT die, loco Advocaat J.-P. BRILMAKER verschijnt voor verzoekers, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX en XXX, van Georgische nationaliteit, komen in België aan op 2 november 1995 en verklaren zich op 6 november 1995 een eerste maal vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maken verzoekers gebruik van het Russisch.

1.2. Op 13 november 1995 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken het verblijf te weigeren aan verzoekers.

1.3. Op respectievelijk 14 en 15 mei 1996 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staat-lozen dat zowel met betrekking tot verzoekster als met

betrekking tot verzoeker verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 31 maart 1998 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen de hoedanigheid van vluchteling aan beide verzoekers.

1.5. Op 24 juni 1998 weigert de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de hoedanigheid van vluchteling te erkennen aan verzoekers.

1.6. Op 23 juli 1998 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 24 februari 1999 weigert de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken opnieuw het verblijf aan verzoekster, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De motivering luidt als volgt :

"Betrokkene vroeg voor de eerste maal asiel aan op 06/11/1995. De procedure werd afgesloten door de Vaste Beroepscommissie met een beslissing tot niet-erkenning. Ze doet een tweede asielaanvraag op 23/07/1998, waarbij ze verklaart niet teruggekeerd te zijn naar Georgië. Ze brengt hierbij geen nieuwe elementen aan die zich zouden hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure, maar baseert zich gewoon op de situatie in Georgië die nog steeds onrustig is. Ze zouden er gediscrimineerd worden omdat ze van Koerdische origine zijn. Deze toestand werd echter voldoende onderzocht door het CGVS en de Vaste Beroepscommissie. Haar motief is om een betere toekomst te krijgen voor haar kleinzoon K. M., die ook al sinds 1995 in België is en hier naar school gaat. Verder haalt ze ook haar gezondheidsproblemen aan. Dit zijn echter redenen die niets te maken hebben met de criteria voor asiel zoals ze worden bepaald in de Conventie van Genève. Haar asielaanvraag wordt dan ook niet ontvankelijk verklaard.".

1.8. Op 24 februari 1999 weigert de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken opnieuw het verblijf aan verzoeker. De motivering luidt als volgt :

"Betrokkene kwam voor de eerste maal asiel aanvragen op 06/11/1995 in het gezelschap van zijn grootmoeder K. K. . en zijn tante K. N. .. De Vaste Beroepscommissie nam een beslissing tot niet-erkenning op 24/06/1998. Hij dient een tweede asielaanvraag in op 23/07/1998, waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Georgië. Zijn moeder zou daar in een ziekenhuis verblijven en van zijn vader is er al sinds 1995 geen nieuws meer. Er is niets nieuws gebeurd sinds de laatste fase van de eerste asielprocedure. Verder baseert hij zich op de verklaringen van zijn grootmoeder, bij wie hij verblijft. Aangezien diens asielaanvraag niet ontvankelijk werd verklaard wegens gebrek aan motieven voor asiel, is de asielaanvraag van betrokkene eveneens niet ontvankelijk."

1.9. Op 24 februari 1999 wordt aan verzoekster een bevel tot terugbrenging van verzoeker betekend.

1.10. Op 28 mei 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 februari 1999 tot weigering van verblijf. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.11. De motivering ten aanzien van verzoekster luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene, van Georgische nationaliteit en Yezidi-origine, diende samen met haar dochter K. N. . en haar minderjarige kleinzoon K. M. een eerste asielaanvraag in op 6 november 1995. De procedure werd afgesloten door de Vaste Beroepscommissie op 24 juni 1998 met een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Betrokkene zou niet naar Georgië zijn teruggekeerd. Op 23 juli 1998 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die op 24 februari 1999 onontvankelijk werd verklaard en verkreeg betrokkene op diezelfde dag een beslissing 'weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de echtgenoot van haar dochter Nazi op 8 augustus 1997 in Tbilisi werd vermoord en dat het huis van haar dochter nu is toegewezen aan een andere familie. Voorts verklaarde betrokkene dat

ze in Georgië problemen kende omwille van haar etnische origine en haalt ze feiten aan die dateren van vóór haar eerste asielaanvraag en die ze reeds tijdens haar eerste asielaanvraag heeft aangebracht. Voorts verklaarde betrokkene dat de toestand in Georgië voor hen ongunstig is. Ter staving van haar argumenten legde betrokkene de overlijdensakte van haar schoonzoon, een attest van de overdracht van het huis van haar dochter door de stad Tbilisi aan een andere familie en een medisch attest opgemaakt in België over haar gezondheid neer. Betrokkene voegt noch in haar vragenlijst, noch in haar beroepschrift iets toe aan haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich beroept op feiten die ze reeds aanhaalde tijdens haar eerste asielaanvraag. Deze feiten werden reeds uitvoerig onderzocht tijdens de procedure van haar eerste asielaanvraag. Verder vermeldt betrokkene het feit van de moord op haar schoonzoon en de inbeslagname van het huis. Deze feiten en bijhorende documenten werden eveneens door haar dochter K. N. in haar tweede asielaanvraag aangebracht. Inzake de asielaanvraag van haar dochter wordt een negatieve beslissing genomen. Hierdoor is (het) niet mogelijk wat betrokkenes asielaanvraag betreft een positief antwoord te weerhouden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

1.12. De motivering ten aanzien van verzoeker luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene, van Georgische nationaliteit en Yezidi-origine, diende samen met zijn grootmoeder K. K. en zijn tante K. N. een eerste asielaanvraag in op 6 november 1995. De procedure werd afgesloten door de Vaste Beroepscommissie op 24 juni 1998 met een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Betrokkene zou niet naar Georgië zijn teruggekeerd. Op 23 juli 1998 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die op 24 februari 1999 onontvankelijk werd verklaard en verkreeg betrokkene op diezelfde dag een beslissing 'weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene baseert zijn asielaanvraag aldus (op) zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op feiten die plaatsvonden vóór zijn eerste asielaanvraag. Verder haalt betrokkene aan dat zijn moeder werd opgenomen in het ziekenhuis. Betrokkene weet echter niet waarom. Bijkomend baseert hij zich op de verklaringen die zijn grootmoeder heeft afgelegd tijdens haar tweede asielaanvraag. Wat betrokkenes moeder betreft, uit niets blijkt dat haar opname in het ziekenhuis het gevolg is van vervolging door de Georgische overheid. Tijdens de eerste asielaanvraag en meer bepaald in de negatieve beslissing van de Vaste Beroepscommissie genomen in het kader van de asielaanvragen van betrokkenes grootmoeder en betrokkenes tante werd reeds de geloofwaardigheid van de politieke vervolging van betrokkenes familie duidelijk weerlegd en werd aangetoond dat de Koerdische (Yezidi) gemeenschap in Georgië niet wordt vervolgd.

Er dient te worden opgemerkt dat zowel wat de tweede asielaanvraag van zijn grootmoeder als wat deze van zijn tante betreft een negatieve beslissing werd genomen. Aangezien betrokkene zijn asielaanvraag baseert op het vluchtrelaas van betrokkenes grootmoeder is het dan ook niet mogelijk om in hoofde van betrokkene een vermoeden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te weerhouden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering

besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

De Commissaris-generaal herinnert eraan dat mevrouw K. K. het bevel om de betrokkene binnen 30 dagen terug te leiden heeft ontvangen.

De Commissaris-generaal vestigt de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat de betrokkene krachtens zijn nationale wet minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, kan worden toegepast op de betrokkene."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat luidt :

"(...) : violation de l'article 51-4 de la loi du 15.12.80 sur les étrangers concernant l'emploi des langues.

Selon l'article 51-4 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est prévu :

Paragraphe 1er :

'L'examen de la déclaration ou de la demande visées aux articles 50 et 51 a lieu en français ou en néerlandais.

La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquentes d'éloignement du territoire.

(...).'

L'examen du dossier administratif de la requérante montre que dès 1996 devant le CGRA jusqu'à la décision de la Commission Permanente de Recours du 24.06.98, la procédure avait toujours été effectuée en français.

Pour une raison inconnue, l'Office des Etrangers a décidé, lors de la deuxième demande d'asile, de recourir à la procédure en néerlandais et le Commissariat Général aux Réfugiés a suivi dans cette langue.

Ces deux décisions, et particulièrement celle dont recours du 28.05.99 violent manifestement l'article 51-4, paragraphe 1er, alinéa 2, qui concerne les décisions subséquentes d'éloignement du territoire, comme tel est le cas pour l'annexe 26bis confirmée par la décision du CGRA prise sur recours urgent.

Par ailleurs, on ne pourrait pas non plus invoquer l'article 8, paragraphe 2, de la loi du 10.07.1996 qui ne concerne pas l'hypothèse en cause puisqu'il ne s'agit pas d'une première décision du CGRA mais d'une 'décision subséquente d'éloignement du territoire.'";

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het enig middel aanvoeren dat de bestreden beslissingen werden genomen in strijd met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; dat dit artikel in de eerste paragraaf, derde lid volgens verzoekers bepaalt dat "opeenvolgende beslissingen" in dezelfde taal moeten worden genomen; dat vermits de tweede asielprocedure volgt op de eerste, en de eerste

procedure in het Frans verliep, dienden ook de bestreden beslissingen in het Frans te worden genomen;

Overwegende dat artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt :

"§1. Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en de instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. In de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.";

3.1.2. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 23 juli 1998 een verklaring heeft afgelegd en ondertekend, waarbij zij de bijstand vraagt van een tolk Koerdisch-Batani tijdens de asielprocedure; dat de gemachtigde van de Minister derhalve, blijkens voornoemd artikel 51/4, gemachtigd was om het Nederlands als taal voor het onderzoek van de aanvraag te kiezen; dat verzoekster

erkent erover geïnformeerd te zijn dat de taal waarin haar asielaanvraag onderzocht zal worden het Nederlands is; dat daarbij uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat deze taal, het Nederlands dus, zal gebruikt worden zowel tijdens het onderzoek door de gedelegeerde van de Minister van Binnenlandse Zaken als tijdens de procedures die later zouden ingesteld worden voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen of de Raad van State; dat luidens artikel 51/4, § 2, tegen de beslissing om het onderzoek in het Nederlands te voeren, geen beroep kan worden ingesteld;

Overwegende dat verzoekster geen elementen aanbrengt die deze vaststellingen weerleggen; dat wanneer verzoekster aanvoert dat haar eerste asielprocedure vanaf het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in het Frans zou zijn verlopen, hierbij dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift dat zij heeft ingediend bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en de uiteindelijke beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in het Nederlands zijn geredigeerd; dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing(en) als opeenvolgend dienen te worden beschouwd; dat er dient te worden aangenomen dat, waar het vermelde artikel 51/4 het heeft over "de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied" (§1) en "de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State" (§3), de eerste asielprocedure moet worden gescheiden van de tweede asielprocedure; dat met de eerste verwerende partij dient te worden aangenomen dat verzoekster onterecht aanvoert dat de bestreden

beslissing(en) zouden volgen op de eerste beslissing van 13 november 1995 houdende de weigering van verblijf; dat het immers gaat om twee verschillende asielprocedures;

3.1.3. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 juli 1998 een verklaring heeft afgelegd en ondertekend, waardoor hij de bijstand vraagt van een tolk tijdens de asielprocedure; dat verzoeker erkent erover geïnformeerd te zijn dat de taal waarin zijn asielaanvraag onderzocht zal worden het Nederlands is; dat daarbij uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat deze taal, het Nederlands, zal worden gebruikt zowel tijdens het onderzoek door de gedelegeerde van de Minister van Binnenlandse Zaken als tijdens de procedures die later zouden worden ingesteld voor het Commissariaat-generaal, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen of de Raad van State; dat luidens het voorschrift van artikel 51/4, § 2 tegen de beslissing om het onderzoek in het Nederlands te voeren, geen beroep kan worden ingesteld; dat hieruit volgt dat de bestreden beslissingen in het Nederlands mochten worden opgesteld en dat het enig middel niet ernstig is; dat derhalve niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.